

Arrest

nr. 57 865 van 15 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
                                  X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van Emrach MALIQI en zijn advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor Xevahir MALIQI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 17 maart 2009 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 december 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake M. E. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Shtime, Kosovo, en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. Op 19 september 2007, toen u het atelier waar u met uw vader werkte net had afgesloten, zou u door vier onbekende etnische Albanezen zijn aangevallen. Ze zouden u hebben beroofd van 250 euro en u hebben gezegd dat u niet in Kosovo thuishoort, maar in Servië. U zou ook de

boodschap hebben meegekregen dat, indien u de aanval zou aangeven, uw familie zou worden verbrand. U zou na de aanval gewoon naar huis gegaan zijn en zou aan niemand iets hebben verteld. De volgende avond zouden de vier onbekende mannen opnieuw naar uw atelier zijn gekomen. Deze keer zouden ze u hebben gezegd dat u vanaf dan elke dag 10 euro aan hen zou moeten betalen. De daaropvolgende maand zou u elke dag 10 euro aan deze mannen hebben gegeven. Na een aantal weken zou uw vader hebben doorgehadt wat er aan de hand was. Daarna zou u korte tijd zijn ondergedoken bij ooms, in de hoop dat dit de zaak zou oplossen. Na uw terugkomst naar Shtime zouden de mannen echter zijn teruggekomen en u hebben duidelijk gemaakt dat u vanaf dan dagelijks 20 euro zou moeten betalen. U zou de volgende drie dagen op hun eisen zijn ingegaan, maar zou daarna opnieuw zijn ondergedoken. U zou op verschillende plaatsen hebben geleefd, tot u in augustus 2008 uw huidige echtgenote, X. M., zou hebben leren kennen. Zij zou in Pejë hebben gewoond en zij zou besloten hebben om thuis weg te lopen en bij u in te trekken. U zou met haar in uw ouderlijke woning in Shtime zijn gaan wonen. U hoopte dat u geen problemen meer zou kennen, maar drie dagen na uw terugkomst zouden de vier mannen opnieuw zijn opgedoken en hetzelfde scenario zou zich hebben herhaald. U zou geprobeerd hebben dit alles voor uw echtgenote verborgen te houden. U zou niet hebben gedurfd buiten te gaan met haar en zou haar regelmatig bij haar thuis in Pejë hebben afgezet. Pas toen ze zwanger was, zou u haar de waarheid hebben verteld. De vier mannen zouden sommige periodes elke nacht naar uw woning zijn gekomen. U zou regelmatig elders zijn gaan slapen en tussen december 2008 en uw vertrek naar België zou uw echtgenote onafgebroken bij haar familie in Pejë hebben gewoond. Ook u zou daar regelmatig hebben verbleven. Op 1 januari 2009 zou u hebben gevochten met de vier onbekende mannen. Einde januari 2009 zouden deze vier personen u hebben gezien in Pejë. U zou dit niet aan uw echtgenote hebben verteld, maar zij zou het te weten zijn gekomen van haar broer. Na dit incident in Pejë zou u hebben besloten Kosovo te ontvluchten. Een combi zou jullie thuis zijn komen ophalen en zou jullie in België hebben afgezet. Op 17 maart 2009 hebt u hier een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas hebt u de volgende documenten neergelegd: een Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 18 december 2008, een huwelijksakte, uitgereikt te Shtime op 5 december 2008, een lidkaart van de United Roma Party of Kosova en een attest van deze partij d.d. 21 februari 2009 waarin bevestigd wordt dat u en uw echtgenote Roma zijn en bij voornoemde partij aangesloten zijn en waarin gemeld wordt dat jullie niet naar Kosovo durven terug te keren omdat jullie er problemen hebben met de etnisch Albanese gemeenschap.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U haalde aan Kosovo te zijn ontvlucht als gevolg van problemen met vier etnische Albanen die u afpersten en wilden verjagen uit Kosovo. Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreest u het optreden van deze vier personen. Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat de problemen met deze vier personen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onafdoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met deze personen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten - met wie u overigens nooit concrete problemen kende (gehoorverslag CGVS, p. 8) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt immers nooit klacht ingediend bij de Kosovaarse autoriteiten tegen deze vier personen (CGVS, p. 4, 7). De verklaring die u hiervoor gaf, namelijk dat u dit niet durfde omdat deze mannen ermee bedreigd hadden uw familie in brand te steken als u dit zou doen (CGVS, p. 4, 7 en 8), is niet afdoende. Het is vooreerst immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Daarnaast dient hier tevens opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de

RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Bovendien maakten gesprekken tijdens deze missie en daarna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat uw schoonbroer bij de Kosovaarse politie werkt, wat toch drempelverlagend zou moeten werken (CGVS p. 6-7). De Conventie van Genève heeft een *auxiliaire* werking, hetgeen impliceert dat van u verwacht kan worden zelf eerst alle redelijke stappen tot het bekomen van bescherming in uw eigen land te zetten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het niet duidelijk is of uw Roma-afkomst aan de basis ligt van de problemen met deze vier personen. Het is immers opvallend dat deze mannen het uitsluitend op u gemunt hadden en nooit andere leden van uw familie viseerden. Ook uw echtgenote zou nooit problemen gekend hebben wegens haar afkomst (CGVS, p. 7). Bovendien blijkt ook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Ook deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens voornoemde missie. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschappen zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, waaronder in de regio Ferizaj, waartoe ook de gemeente Shtime behoort, en in de gemeente Pejë, wel degelijk objectief verbeterd zijn. In de regio Pejë werden al geruime tijd geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld. Ook in de regio Ferizaj zijn er de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE-gemeenschappen betrokken waren. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dit geldt tevens voor de regio's Ferizaj en Pejë.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet

die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo', d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het "wenselijk" en "geschikt" acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat "alle" aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun "individuele" intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bewijzen uw identiteit, afkomst en burgerlijke staat, maar deze staan niet ter discussie. Ook aan uw lidmaatschap van de United Roma Party of Kosova wordt niet getwijfeld. Over de inhoud van het attest van deze partij, afdeling Pejë, d.d. 21 februari 2009 dient te worden gesteld dat deze in tegenspraak is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De voorzitter van de Roma-partij PReBK (United Roma Party of Kosova) te Pejë én ook andere bronnen, zoals de Council for Defence of Human Rights and Freedom (KMDLNj) in Pejë, de Municipal Return Officer (MRO) van de gemeente en de executive director van het Kosovo Center for Human Rights (KCHR) hebben immers verklaard dat er geen probleem is qua veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma en dat er geen problemen van etnisch geweld bekend zijn. De voorzitter van het PReBK verklaarde dat het grootste probleem de economische toestand en (het gebrek aan) werkgelegenheid is, terwijl in het attest duidelijk staat dat Roma in het algemeen wél nog veiligheidsproblemen hebben. Nochtans is dit attest ondertekend door dezelfde persoon, meer bepaald de voorzitter van de Roma-partij PReBK te Pejë. Dit maakt dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake M. X. (hierna verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Pejë, Kosovo, en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. In augustus 2008 zou u zonder de instemming van uw moeder uw ouderlijke

woning in Pejë hebben verlaten om bij uw huidige echtgenoot, E.M. (O.V. 6.404.698), in Shtime te gaan wonen. Kort daarna zou u zich verzoend hebben met uw moeder en zou zij zich akkoord hebben verklaard met jullie relatie. Nadat u bij uw echtgenoot in Shtime was ingetrokken, zou u na verloop van tijd hebben gemerkt dat uw echtgenoot problemen had. Zo zou hij u nooit hebben durven meenemen naar de stad. Na één maand bij hem te hebben gewoond, zou hij u hebben verteld dat hij door een aantal etnisch Albanese mannen werd afgeperst en mishandeld. Omdat zijn problemen niet ophielden en hij vreesde voor uw veiligheid, zou u steeds meer en meer bij uw moeder in Pejë zijn gaan wonen. Ook uw echtgenoot verbleef regelmatig bij jullie. Uiteindelijk zouden de mannen uw echtgenoot ook in Pejë hebben opgemerkt, wat jullie zou hebben doen besluiten om Kosovo te ontvluchten. Uw echtgenoot zou zijn problemen nooit bij de politie hebben aangegeven omdat hij was bedreigd dat, indien hij dit zou doen, zijn familie verbrand zou worden. Op 14 maart 2009 zouden jullie uit Kosovo zijn vertrokken en drie dagen later zouden jullie in België zijn aangekomen. Nog diezelfde dag hebt u hier een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag hebt u de volgende documenten neergelegd: een Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 18 december 2008, een huwelijksakte uitgereikt te Shtime op 5 december 2008 en een lidkaart van de United Roma Party of Kosova.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, M. E., werden uiteengezet. U haalde aan zelf nooit problemen te hebben gekend in Kosovo, noch met medeburgers, noch met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 6). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: [de bestreden beslissing van verzoeksters echtgenoot wordt integraal overgenomen]

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Zij tonen uitsluitend uw identiteit, uw afkomst en burgerlijke staat, alsook uw lidmaatschap van een Romapartij aan, maar niets meer. Voornoemde elementen staan evenwel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. De verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en voeren aan *“Dat zij art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt”*.

3.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers leggen hun identiteitskaarten en hun huwelijksakte neer ter adstructie van hun voorgehouden identiteit, maar geen paspoorten. Verzoekers verklaarden dat zij met een bestelwagen *“reisden zonder paspoort naar België”* (verslagen DVZ), verzoeker zou nooit een paspoort hebben gehad (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.3), terwijl verzoekster *“een PP [had] uit Kosovo, maar heb die niet meegenomen, want toen ik ben vertrokken was dat zonder PP”* (gehoorverslag verzoekster CGVS, p.3). Dit klemt temeer nu verzoekers hun voorgehouden reisweg geenszins kan overtuigen en verzoekers overigens niet aantonen waarom ze beroep dienden te doen op een smokkelaar om naar België te reizen en hiervoor 4000 euro betaalden (verslagen DVZ) wanneer ze geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten en aldus goedkoper en veiliger legaal konden reizen, temeer nu verzoekster erkent dat ze een eigen paspoort had. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan verzoekers hun voorgehouden reisweg en verzoekers tonen aldus niet aan wanneer ze hun land verlieten en in België toekwamen. Dit houdt een negatieve indicatie in wat hun asielrelaas betreft.

4.1.1. Verzoeker voert aan dat hij *“duidelijk gepreciseerd heeft dat hij Kosovo gevlucht is als gevolg van problemen met vier etnische Albanese die hem afpersten en uit Kosovo wilden verjagen”*. Verzoeker meent *“Dat de Roma herkomst van verzoeker niet betwistbaar is, aangezien de tegenpartij preciseerd dat de voorgelegde identiteitsdocumenten van verzoeker zijn herkomst en zijn burgerlijke stand bewijzen”* en *“Dat het Commissariaat-Generaal niet twijfelt aan het lidmaatschap; Dat verzoeker een attest heeft voorgelegd waarin duidelijk staat vermeld dat Roma's nog steeds veiligheidsproblemen kennen; Dat dit attest werd ondertekend door de Voorzitter van de ROMA-partij PREBK te Pejë”* doch *“Dat de Commissaris - Generaal hierover geen informatie verstrekt”*.

4.1.2. De Raad stelt vast dat, indien de CGVS de Roma-etnie van verzoekers niet betwist deze niet geheel kan overtuigen nu verzoekers geen Roma spreken en zij de Roma-tradities nauwelijks konden toelichten (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.8). Verzoekers verklaringen dat zij omwille van hun Roma-etnie systematisch vervolgd werden kan niet overtuigen en is daarbij incoherent en onlogisch nu verzoekers enerzijds systematisch en willekeurig etnisch geweld invoeren maar anderzijds stellen dat de belagers van verzoeker steeds dezelfde vier Albanese waren en dat enkel verzoeker problemen had en de rest van zijn familie met rust gelaten werden. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondergraven nu verzoekers belagers terugdeinsden voor zijn familieleden omdat ze deze te sterk achtten *“Ik was de minst krachtige”* (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.7), terwijl hij anderzijds noch bij zijn familie, noch bij de politie bescherming zocht omdat hij zijn belagers dermate machtig inschatte dat *“als ik iemand zou inlichten, ze mij met hele familie zouden verbranden”*. Niettegenstaande verzoekers schoonbroer politieagent was ging verzoeker enkel naar de Romapartij. Hij legt hiervan een attest neer dat echter strijdig is met zijn verklaringen. Immers in tegenstelling tot wat het stuk stelt, hebben verzoekers nooit verklaard dat beide verzoekers *“problemen hebben met de Albanese gemeenschap”*. Verzoekster heeft bovendien steeds bevestigd dat ze de belagers van haar man zelfs nooit gezien heeft (gehoorverslag verzoeker CGVS, p.7; gehoorverslag verzoekster CGVS, p.3-4) en ze verder nooit problemen had met Albanese. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het neergelegde attest van de Romapartij dat zoals verweerder bovendien terecht opmerkt ook in strijd is met de algemene informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het dossier waar de voorzitter van de Roma-partij verklaarde *“dat er geen probleem is qua veiligheid en bewegingsvrijheid voor Roma en dat er geen problemen van etnisch geweld bekend zijn”* en *“dat het grootste probleem de economische*

toestand en (het gebrek aan) werkgelegenheid is, terwijl in het attest duidelijk staat dat Roma in het algemeen wél nog veiligheidsproblemen hebben. Nochtans is dit attest ondertekend door dezelfde persoon, meer bepaald de voorzitter van de Roma-partij PReBK te Pejë". De echtheid van het stuk wordt aldus ook door objectieve informatie ontkracht.

4.2. Verzoeker meent "Dat het Commissariaat Generaal zich in haar beslissing beperkt tot het vaststellen dat op basis van de inlichtingen waarover ze beschikt, die in bijlage aan het administratief dossier gevoegd zijn, de veiligheidssituatie voor Roma en andere etnische minderheden sterk veranderd zou zijn in de grondgebieden met een etnisch Albanese meerderheid in Kosovo" doch "niet duidelijk heeft vermeld in welk gebied de toestand stabiel is". Verzoeker argumenteert verder "Dat het strategisch plan misschien wel goede voornemens zijn, maar in werkelijkheid nog niet werd verwezenlijkt. (...) Dat volgens het STAVR Project door Fedasil beschreven wordt dat er in alle regio's moeilijkheden tot reïntegratie en terugkeer bestaan" Dat zelfs in het verslag van 2010 wordt vermeld dat niettegenstaande een vooruitgang in de mogelijkheden van de lokale politiemacht en van het veiligheidsapparaat, dit niet noodzakelijk terug te vinden is in het vertrouwen van de etnische minderheden. Dat deze etnische minderheden geen mogelijkheden en/of bereidwilligheid ondervinden om hen bescherming te bieden via het wetsysteem; Dat dit duidelijk bewijst dat er nog geen bescherming kan geboden worden aan alle onderdanen; Dat dit verslag dateert van 2010 en zelfs werd gefinancierd door Fedasil en door de Europese Commissie".

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij slechts bepaalde passages uit de "LANDENFICHE KOSOVO" neerlegt, maar niet het gehele document zodat de Raad geen kennis kan nemen van de globale conclusies ervan. De verzoekende partijen komen bovendien incoherent voor waar zij enerzijds argumenteren dat de situatie in alle regio's problematisch is maar anderzijds de commissaris-generaal verwijten er geen rekening mee te houden dat de situatie regionaal verschillend is en niet te specificeren in welke regio's de toestand niet stabiel is. Hoe dan ook blijkt zowel uit de informatie aangevoerd door de verzoekende partijen als deze waar de commissaris-generaal zich op beroept dat de algemene situatie in Kosovo na het beëindigen van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat indien de Roma's het sociaal-economisch moeilijk kunnen hebben, mogelijks nog het slachtoffer kunnen worden van bepaalde vormen van discriminatie, en wantrouwig kunnen zijn tegenover de politie, dit geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betreft, noch leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient in casu te worden herhaald dat verzoekers (schoon)broer politiemann is. Uit de bestreden beslissingen blijkt ook dat de informatie van de commissaris-generaal specifiek de situatie in "de regio Ferizaj, waartoe ook de gemeente Shtime behoort" en "de gemeente Pejë", heeft beoordeeld, en bleek dat deze "wel degelijk objectief verbeterd is", en er sinds geruime tijd geen etnisch-geïnspireerde incidenten meer plaatsvinden. Aldus weerleggen verzoekers geenszins de informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier, doch bevestigt deze veeleer, nu de "LANDENFICHE KOSOVO" uitdrukkelijk erkent dat "de algemene veiligheidssituatie merkbaar is verbeterd" en gewag maakt van een "opvallende vooruitgang in de mogelijkheden van de lokale politiemacht en van het veiligheidsapparaat".

4.3. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers problemen van interpersoonlijke gemeenechtelijke aard zijn en hij niet aantoonbaar hiervoor geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alvorens internationale bescherming aan te vragen eerst alle nationale beschermingsmiddelen uitput, wat verzoekers in casu echter niet hebben gedaan. Verzoekers tonen dan ook geenszins aan nood te hebben aan internationale bescherming.

4.3.1. Aangezien verzoekers niet politiek actief waren kunnen de neergelegde partijkaarten hoogstens aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen, doch vormen geen bewijs van de waarachtigheid van de asielmotieven.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekende partijen verwijten de commissaris-generaal zijn beslissing om hun de subsidiaire bescherming te weigeren onvoldoende te motiveren en er “*alle reden is*” om hun “*ten minste de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/8 [lees artikel 48/4] van de wet van 15 december 1980 toe te kennen*”. Verzoekende partijen beperken zich echter tot het stellen “*Dat op grond van bovenvermelde elementen, het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker niet het voorwerp van een ernstig onderzoek vanwege het Commissariaat Generaal uitmaakte*” en beroepen zich derhalve uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 533 / IV en RvV 65 536 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK